

új város

XXV. évfolyam
3. szám
2013. március
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

A close-up portrait of an elderly woman with short, wavy white hair and thin-framed glasses. She is wearing a bright orange jacket over a striped shirt. She has a gentle smile and is looking slightly off-camera to the right. The background is a soft-focus green and blue.

CHIARA AKTUALITÁSA

5 éve búcsúztunk az alapítótól

	
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Svjet fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skyinet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Svijet novisvijet@novisvijet.net
	India: Living city indiacz@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citerrouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujas Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremx.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraș Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novmesto@nextra.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 Új pátriárka Irakban
Könyv nélküli könyvtár
- 5 XVI. Benedek pápa

Interjú

- 6 Isten a főszereplő
Tóth Pál

Nézőpont

- 8 Egy marék föld
Kárpáti Éva
Értéket teremteni
Rangics Máté
- 9 A tűzifa kérdés
Király Ibolya

Fókuszban

- 10 Chiara aktualitása
Tóth Judit
- 12 Oázis, ahol az istenit
érinthetjük meg

Az egység lelkisége

- 13 Mária szerepét betölteni
Chiara Lubich
- 14 Más mint én:
egy másik én
Maria Voce
- 16 Az élet igéje - március
Megbocsátani és felejteni
Chiara Lubich

Színes riport

- 18 Azok az első idők
Tóth Judit

Életmód

- 20 Egészség és vallásosság
A vitatott cölibátus

Tapasztalat

- 21 A részemmé váltál
Ferenczy Zoltán

Aktuális

- 23 A legtöbb, amit mondani
lehet

Társadalom

- 24 Borkóstolás és vadászat
Tóth Pál

Médiavilág

- 26 Könyv, mozi, kiállítás
Góbel Ágoston

Alkotó

- 29 A gyertyák titka
Tanino Minuta

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

AZ EGYHÁZ JÖVŐJE

Egy fiatal bajor teológus 1969-ben előadásorozatot tartott a rádióban az egyház jövőjéről. Az akkor valószerűtlennek tűnő elemzések mára prófétai látomásnak bizonyultak. Joseph Ratzinger arról beszélt, hogy az egyház mozgástere a jövőben jelentősen szűkülni fog, lényegesen kevesebb lesz a hitét megélő hívő, templomok fognak elnéptelenedni, és fel kell majd adni évtizedek, sőt évszázadok óta működő intézményeket. Az egyház elveszíti társadalmi és politikai befolyását, és megaláztatottan vissza kell majd vonulnia, hogy újrakezdjen mindent, visszanyúlva az alapokhoz. Ennek a megrázkódtatásnak viszont az lesz a gyümölcse, hogy újjá fog születni, magára talál, sokkal egyszerűbb és lelkileg sokkal mélyebb lesz.

A hatvanas évek végén a Tübingen Egyetemen Ratzinger maga is részese volt annak a társadalmi és kulturális földrengésnek, amelyet a diáklázadások, az ember holdra szállása és az éppen lezárult zsinat körüli teológiai viták jellemeztek. Meg volt győződve arról, hogy az egyház hasonló időszakot él át, mint a felvilágosodás és a francia forradalom idején, amikor elkobozták javait és feloszlatták a szerzetesrendeket.

Az egyház kisközösségekből, mozgalmakból fog újjászületni, ahol a megélt kereszténység tapasztalata lesz a lényeges. „Sokkal inkább lelki egyház lesz, és nem fog udvarolni hol a jobb, hol a bal oldalnak, hogy politikai mandátumokhoz jusson. Szegény lesz, a nélkülözők egyháza. Így újul meg tekintélye, ebből meríti majd erejét.” Amikor az emberek végképp szem elől tévesztik Istent és eljutnak a mélypontra, rádöbbenek, hogy milyen „végtelen magányban” élnek, akkor találkozhatnak azzal a „kisdud nyájjal”, amely valami teljesen újra hívja őket. Megtalálhatják azt, amire szívük mélyén mindig is vágytak. Pápaként „kreatív kisebbségnek” nevezte azokat a keresztényeket, akik újra betöltik a kovász szerepét a társadalomban.

Fotó: Vízolyi László

XVI. Benedek pápa lemondásának napjaiban megrendülve olvasom újra gondolatait. Pápasága alatt tanúi lehettünk annak, hogy az egyházat nemcsak külső, hanem belső válságok is gyengítik. Vigasztalhat bennünket, hogy „az Úr éppen az emberek gyengeségében nyilvánítja ki erejét. Megmutatja, hogy Ő maga építi egyházát a gyarló emberek révén” – ahogy a pápa a napokban fogalmazott. Számos jelét tapasztalhatjuk már most is az új egyházkép kibontakozásának.

A pápa lemondása és az új egyházfő megválasztása idején emlékezünk meg Chiara Lubich halálának ötödik évfordulójáról is. Hála tölti el szívemet iránta, mert ő megtanított arra, hogy az egyház szenvedéseiben a keresztre feszített és elhagyott Jézus arcát lássam. Chiara mozgalma pedig mintha válasz lenne a pápa szavaira a kisközösségek és a mozgalmak szerepéről az egyház újjászületésében. Ez valódi Isten-félelemmel tölt el, hiszen látom, tapasztalom, hogy ahol nagy a baj, ott túlrad a kegyelem, és rajtam is áll, hogy csatlakozom-e hozzá. ■

Új pátriárka Irakban

A kihívások területén

Louis Sako kirkuki érseket választották meg a káld egyház új pátriárkájává. A döntés a Rómában zajló káld

püspöki szinóduson született meg. „Ebben a nehéz időszakban, amin az iraki keresztények és különösen a káldok ma-

napság keresztülmennek, Louis Sako, ez a nagy műveltségű, több nyelven beszélő ember pástorként és a keleti egyházak történészeként olyan vezetőt testesít meg, aki egyszerre képes megnyugvást sugallni és egységet teremteni. Az iraki keresztényeknek, köztük is a káld katolikusoknak, akik 2004 óta szenvednek a bizonytalanságtól és a támadásoktól, erőteljes vezetőre van szükségük, aki képes elérni, hogy tiszteletben tartsák jogaikat, és hogy a különböző felekezetek egységbe rendeződve közös hangot hallassanak” – nyilatkozta a

La Croix francia lapnak Joseph Yacoub, a Lyoni Katolikus Egyetem professzora, az emberi jogok, valamint az etnikai, nyelvi és kulturális kisebbségek szakértője. Louis Sako már érseként is a párbeszéd híve volt, különösen a különböző társadalmi csoportok, az iraki kormányzat és a hatóságok közötti kölcsönös megértést, dialógust szorgalmazta. Idén januárban avatták fel azt a kulturális központot, amit azért alapított, hogy helyet teremtsen a püspökség azon tevékenységeinek, melyek a város különböző csoportjai közötti békés együttélést segítik. ■

Könyv nélküli könyvtár

Közkönyvtár nyílik az Egyesült Államokban

Amikor tavaly májusban a legnépszerűbb online könyvkereskedésnek számító Amazon weboldalon először adtak el ötven nap alatt több elektronikus, mint nyomtatott könyvet, már lehetett számítani rá, hogy ez a bejelentés sem várat sokat magára. A tervek szerint nyár végén nyílik meg az első nyomtatott könyv nélküli közkönyvtár az Amerikai Egyesült Államokban. Ha népszerű lesz, hamarosan több is épül belőle ország-

szerte. Több európai országban is foglalkoznak ezzel a lehetőséggel. Az amerikai akadémiai könyvtárak jó ideje kísérleteznek az elektronikus könyvekkel, kínálnak letölthető kóteteket, digitális tartalmakat. Az első elektronikus könyvekből álló gyűjtemény most mégis egy közkönyvtárban lesz elérhető. Az ötletgazdák szerint az új hálózat nem helyettesíti a hagyományos könyvtárakat, csak megerősíti azokat. Nem alkalmaz-

kodni fog a digitális korhoz, hanem egyenesen arra tervezik. A könyv és kártyakatalógus nélküli könyvtár jelenleg arra törekszik, hogy induló állományát beszeresse, ami tízezer címet jelent. A számítógépek mellett kikölcsönözhető, hazavihető elektronikus könyv olvasók várják majd a látogatókat. A

könyvtár célja, hogy a technika fejlődését kihasználva viszonylag olcsón juttassa el a könyvtári szolgáltatásokat, az olvasás és a tanulás lehetőségét a városközpontoktól távolabb eső területekre. ■

Fotó: Roberto Mondello / LaPresse/CN

XVI. Benedek pápa

Megismerni a Szeretetet és hinni benne

XVI. Benedek pápa 2013. február 11-én, három szentté avatási ügyben összehívott konzisztórium során bejelentette, hogy „előrehaladott kora” miatt lemond péteri szolgálatáról. A hír kapcsán Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke rövid levelet írt a Szentatyának: „A Fokoláre Mozgalom most is hálatelt szívvel áll Ön mellett, és szeretné kifejezni határtalan köszönetét mindazért az atyai szeretetért, amellyel figyelemmel kísérte és támogatta működését. Lélekben most is Ön-

nel vagyunk folyamatos imádságban azért az új szakaszért, amely az Ön életében és az Egyház életében nyílik, Isten szeretetében vetett biztos hittel, amelyre Ön különösen is meghívott bennünket az idei évben.”

Alois testvér a Taizéi Közösség nevében ezt írta: „XVI. Benedek pápa lemondásakor szeretném kifejezni iránta érzett hálaomat azért a bizalomért, amellyel közösségünkre mindig is tekintett. (...) Manapság, amikor a világ mély változásokon megy keresztül, nem könnyű megmondani, hogy mi-

lyen lesz holnap az Egyház arca. Benedek pápa enciklikáival, tanításával, egész szolgálatával a hit alapjait kívánta középontba helyezni.”

A hit és a szeretet szorosán összekapcsolódó erények. XVI. Benedek nagyböjti üzenetében egy hasonlattal él, amellyel a szeretet egyedi minőségét mutatja be. A keresztény lét olyan, mint amikor folyamatosan felfelé haladunk egy hegyre, hogy találkozzunk Istennel, aztán újra leereszkedünk, magunkkal hozva az ebből fakadó szeretetet és erőt azért, hogy testvére-

inket Isten szeretetével szolgálhassuk. A keresztény ember, aki gyakorolja a szeretetet, tudja, hogy valójában nem saját erőfeszítései hoznak eredményt, hanem az az „üdvözítő kezdeményezés”, amely Isten kegyelméből származik. Ez utóbbi nem korlátozza szabadságunkat és felelősségünket, inkább hitelessé teszi és a szeretet-tevékenység felé irányítja ezeket az egyébként is nemes emberi tulajdonságokat. A hit cselekedetek nélkül olyan, mint a terméketlen fa. Ahogy a hit megismerteti velünk Krisztus igazságát, aki a testté lett és keresztre feszített Szeretet, úgy a karitatív tevékenység által ebbe a szeretetbe lépünk be, amely önmagunk teljes odaajándékozására indít. ■

Isten a főszereplő

Eltelt az a szükséges idő, hogy elindulhasson a boldoggáavatási eljárás – öt éve halt meg Chiara Lubich. Testvérlapunk, a Città Nuova erről kérdezte Giancarlo Falettit, a Fokoláre Mozgalom társelnökét.

Milyen tervei vannak a Mozgalomnak a boldoggáavatással kapcsolatban?

Szívesebben beszélnék inkább „kanonizációról” a „boldoggáavatás” helyett. A „kánon” szó mértéket jelent, garanciát arra, hogy valami igaz. Magában foglalja a szembesítést, a modell fogalmát. Esetünkben egy személyre utal, akiről az Egyház alapos vizsgálat után úgy dönt, hogy példaképül állítja elének és ajánlja a követését.

Fotó: Papp Gábor

Chiara saját magát mindig egyszerű eszköznek tekintette Isten kezében, de élete rendkívüli eseményekkel volt tele mind emberi, mind pedig egyházi értelemben. Azt hiszem, a mi feladatunk most az, hogy teljes mértékben az alapítási időszak tapasztalatának kibontakozását szolgáljuk. Ha igaz az, hogy valami rendkívüli történt Chiara életében, akkor úgy helyes, hogy az nyilvánosságra kerüljön és szolgálja az egész Egyházat és az emberiséget. A kereszténység történetében a kiemelkedő alakok életének egyetlen főszereplője van: Isten. Ez áll Chiarára is. 1958-ban Brüsszelben járt és megtekintette a világkiállítást, ahol a korabeli csúcstechnológia és művészet képviselte magát. Lelkesen tért vissza, és az ott megtapasztaltakról így számolt be a Fiera di Primieróban éppen akkor megrendezett nyári máriapolin: „Ez a máriapoli is világkiállítás lesz – Istentől.” Tisztán látszik, hogy Chiara történetének is Isten a főszereplője.

A Fokoláre Mozgalom egyik jellemzője, hogy tagjai közül többen nem katolikusok. Ők hogyan viszonyulnak a boldoggáavatás kérdéséhez?

Azt hiszem, erre is áll, amit az imént mondtam. A lényeg az, hogy Isten az egyetlen főszereplő és csakis Ő. Ennek a ténynek felszabadító hatása lehet mindannyiunkra. Nagyon fontosnak tartom, hogy ehhez a közös munkához mindenki adhassa a részét, és lehetőség szerint a végeredményt is sajátjának érezze. Az életszentség elismerése végső soron a Katolikus Egyház ügye, de kíváncsok lennének, hogy a fentiek szellemében a többi keresztény felekezet is magáénak ismerje el a döntést, amit esetleg majd meghoznak.

2009-ben avatták fel Chiara Lubich szobrát a Fokoláre Mozgalom kameruni modelltelepülésén, Fontemben, annak jelképeként, hogy mind együtt haladunk Isten felé. Az alkotás a loppianói Centro Ave műhelyében készült, Inárcsi Erika tervei alapján.

A lényeg tehát nem a boldoggáavatás ünnepélyes szertartása, hanem az a tapasztalat, ami mögötte rejlik: rámutat Isten jelenlétére, felfedi, mit vitt végbe egy személyben. Magaménak érzem, amit XVI. Benedek mondott az életszentségről Németországban a fiataloknak: mint ahogy a gyertyaláng elégeti és felemészti a viaszt, úgy az életszentség is egy olyan élet, amely felemészti magát Istenért. Ez a lényeg és ehhez képest a boldoggáavatás aktusa másodlagos.

Milyen hatással lehet ez a Mozgalomhoz tartozó más vallású vagy akár nem hívő emberekre?

Nem lenne helyes, ha a más vallású és nem vallásos meggyőződésű emberek kirekesztve éreznék magukat. Gondolok itt elsősorban azokra, akik még Chiara életében „otthonra leltek” nála. Fontos, hogy ezután is példaképüknek érezzék őt és továbbra is bátorítást merítsenek karizmájából annak keresésében és megvalósításában, ami jó és igaz.

Chiara Lubich élete során nagy hangsúlyt fektetett a közösségi lelkiségre, ahol együtt válunk szentté. Ha kiemelik és boldoggá avatják őt, akkor nem szenved csorbát ez a fontos törekvés?

Chiara egy nap feltette magának a kérdést: „Ha nem válok szentté, mit hagyok a többiekre?” Ebben a megfogalmazásban már ott rejlik a közösségi dimenzió. Nem egy olyan Chiarát láttunk, aki saját szentté válása miatt aggódott, és ezért akart különleges kapcsolatba kerülni Istennel. Sokkal inkább az egész közösség megszentelődése foglalkoztatta. Az önmagának feltett kérdés is arra utalt, hogy életszentsége „családi örökség”.

Úgy tudom, hogy maga a Mozgalom fogja kezdeményezni a boldoggáavatást. Nem lenne jobb átengedni ezt külső szereplőknek, például a lakóhely vagy születési hely szerint illetékes püspöknek?

Az érvényben lévő előírások szerint mások is lehetnek a szóban forgó eljárás elindítói. Ha azonban figyelembe vesszük az eddig elmondottakat, legjobban a gyermekek tehetnek

Fotó: CN

tanúságot arról, ami az édesanyjukkal történt. Bizonyára sokan mások is jelentkeznek majd, mivel azonban a legközelebb tanúi az eseményeknek gyermekei voltak, nekem logikusnak tűnik, hogy ők kezdeményezzenek.

A Mozgalomban több másik boldoggáavatási eljárásáról is tudomásunk van. A legjelentősebb közülük talán Igino Giordani. Hol tart az ő ügye?

Mintegy húsz eljárás van folyamatban, és több mint tíznek már lezáródott az egyházmegyei szakasza. Ezeket az eljárásokat gyakran a Mozgalmon kívül lévők kezdeményezték, de mindenütt az domborodik ki, hogy milyen életerőről tesz tanúságot Chiara karizmája. Különösen is a szívünkön fekszik Igino Giordani ügye, melynek befejeződött az egyházmegyei szakasza és most az illetékes vatikáni kongregáció elé került. Alapos dokumentációt állítottunk össze, ez sok olyan adatot tartalmaz, amely fontos lehet Chiara ügyében is, hiszen közösen élték meg a Mozgalom születésének és kibontakozásának több jelentős mozzanatát. Giordani az első nagy tanúságtevője a Chiara életében történt rendkívüli eseményeknek.

Fordította: Tóth Pál

KÖRNYEZET

Egy marék föld

Kárpáti Éva PhD, tudományos kutató

Amikor a kertünkben kézbe vesszünk egy marék földet, valószínűleg nem gondolunk rá, hogy abban megközelítőleg annyi mikroorganizmus él, mint ahány ember a Földön, és ezek több tízezer fajt képviselnek. Ez a töménytelen mikro-élőlény rendkívül összetett, ugyanakkor finoman összehangolt kapcsolatot tart fenn egymással és a növényekkel, melynek eredménye a biológiai egyensúlyban lévő, jó termőképességű talaj. A termőtalaj gazdag tárháza olyan baktériumoknak, gombáknak, algáknak, melyek működésükkel jelentősen hozzájárulnak a növények táplálásához, egészséges növekedéséhez, a megfelelő mennyiségű és minőségű termés eléréséhez. Nap mint nap halljuk, hogy a víz, a talaj, az élelmiszerek mennyire szennyezettek, a nem kellő szakszerűséggel használt műtrágyák, növényvédő szerek okozta szennyezés mennyire káros az emberre. Úgy gondolom, hogy Isten a termőtalajnak ezt a mérhetetlen mikroorganizmus gazdagságát nem ok nélkül adja a kezünkbe. Kutatómunkám során nem egyszer tapasztalom, hogy a talaj-mikroorganizmusok közösségében problémáinkra hatékony megoldások állnak rendelkezésre, csak meg kell azokat értenünk és munkánkkal, tudásunkkal a gyakorlatban alkalmazhatóvá kell fejlesztenünk.

Így talajoltóanyagokat tudunk fejleszteni olyan baktériumokból, melyek nagy hatékonysággal képesek nitrogénnel, foszforral, káliummal és egyéb ásványi anyagokkal táplálni a növényt, a szár- és tarlómaradványok bontásával szén- és energiaforrást teremtenek elő számára, dús gyökérszövet fejlesztésére készítetik, ezzel segítve tápanyag- és vízfelvételét. Képesek továbbá visszaszorítani a növényt károsító kórokozó gombákat, rovarlárvákat, és még számos egyéb kedvező hatással vannak a növényre. A talajoltóanyagok helyes használatával képesek vagyunk lényegesen csökkenteni – bár teljesen nem tudjuk kiváltani – a szintetikus műtrágyák és egyes növényvédő szerek használatát anélkül, hogy a termés ennek kárát látná. Javul a megtermelt élelmiszer minősége, és emellett a talaj- és ivóvízkészletek szennyezését is csökkenthetjük. A kereskedelmi forgalomban viszonylag sokféle engedélyezett talajoltóanyag kapható Magyarországon, mind a szántóföldi haszonnövények, mind a kiskertek számára. Emberre nem veszélyes mikroorganizmusokat tartalmaznak. Összintén javasolom kipróbálásukat. ■

VÁLLALKOZÁS

Értéket teremteni

Rangics Máté, vállalkozó

Eredeti végzettségem szerint gépészmérnök vagyok, most azonban saját vállalkozásba kezdtem. 2010-ben Brazíliában jártam, akkor ismertem meg és kerültem kapcsolatba a közösségi gazdaság elméletével és gyakorlatával. Azóta részt veszek a találkozókön és elhatároztam, hogy közösségi gazdasági vállalkozó leszek, mert ez értékteremtő és így valamiképpen hozzájárulok ahhoz, hogy a világ előbbre jusson.

Azóta szembesültem azzal a sok nehézséggel, amivel egy ilyen (vagy bármilyen más) vállalkozásnak szembe kell néznie, és látom, hogy kitartásra, sok közös gondolkodásra és tapasztalatcserére van szükség, hogy sikerre vigyük az ügyet. Azt is látom azonban, hogy milyen sok függ attól a gondolkodásmódtól, amivel a kérdéshez közelítünk. Elgondolkodtató, hogy a magyar fiatalok mennyire mástól várják a megoldást problémáikra. A közelmúltban egy, a kérdéssel foglalkozó nemzetközi konferencián alkalmam volt meggyőződni arról is, hogy egész Kelet-Európában hasonló a helyzet.

Ennek persze számos, érthető oka van. Egy magyar fiatal, amikor kikerül az egyetemről, pénzt akar keresni, szeretne a saját lábára állni. A szülők is abba az irányba terelik őt, hogy legyen egy biztos kenyérkereső állása. Az fel sem merül, hogy vállalkozásba kezdjen, annak ellenére sem, hogy esetleg megvannak benne az ehhez szükséges adottságok. Persze a legtöbb esetben hiányzik az induló tőke, és van sok egyéb bizonytalanság is.

A vállalkozás lehetősége leginkább kényszerből merül fel, amikor valaki állás nélkül marad. A mentalitás továbbra is az, hogy én megszereztem a diplomámat, esetleg többet is, utána a társadalom biztosítson számomra munkát. Úgy segítsenek rajtam, hogy mondják meg, mit csináljak.

A távlati megoldás az lehet, hogy a fiatalokat már gyermekkortól fogva a kezdeményezésre és a kockázatvállalásra neveljük. A vállalkozásra termett egyetemistáknak és friss diplomásoknak pedig tréningeket és inkubációs programokat szervezhetnénk, ahol megtanulhatnak többek között, hogy a vállalkozás nem csupán pénzcsinálás, hanem értékteremtés a szélesebb közösség számára, és a közös előmozdítása. ■

SZEGÉNYSÉG

A tűzifa kérdés

Malustyikné dr. Király Ibolya, főorvos

A gazdasági válság hatásai mind jobban érezhetőek világszerte. Egész rétegek süllyednek egyre mélyebb szegénységbe. Nincs munka, a gyerekek éhesen fekszenek le és üres gyomorral mennek az iskolába. Van, aki lakását is elveszíti és az utcára kerül.

Vajon szembenézünk a szegénység mostani arcával? Közel engedjük magunkhoz korunk új szegényeit vagy elmegyünk mellettük?

Az első keresztények arra törekedtek, hogy ne legyen közöttük szűkölködő. A háború alatt Chiara Lubich trentói közösségében is meg akarták oldani a város szociális problémáit: a szegények listájával a zsebükben jártak-keltek a városban, meghívták őket magukhoz, hogy emberhez méltó módon segítsenek rajtuk.

Milyen üzenete van ennek a mi számunkra? Talán az, hogy egyénenként tudunk alkalmi segítséget nyújtani, és ez nem lebecsülendő, de a szegénység problémáját csak közösségileg tudjuk megoldani. Az állami szervek is sokat tehetnek, de az intézkedések nem a személyes kapcsolatok szintjén javítanak valaki sorsán. A szegényeknek nem csupán alamizsnára és segélyekre van szüksége, hanem személyes szeretetre, amely ajándékoz és megbecsül, tiszteletben tartja a másik méltóságát, amely képes kezelni a szegénység lelki következményeit is, a reménytelenséget, a kirekesztődést, a depressziót.

Minden helyi közösségben szükség van egy olyan kis csoportra, amely elég bátor ahhoz, hogy szembesüljön ezzel a problémával és megoldásokat keressen. Itt bizalmi légkörben kicserélhetjük gondolatainkat és közös elhatározások születhetnek. A mi településünkön, Jánoshalmán ezt utca-szociális hálónak hívjuk. Legégetőbb problémánk a tűzifa hiánya. Nemrég volt egy gyűlésünk, hogy megnézzük, mit tehetünk. A szükségletek láttán – immár sokadszor – megnyíltak a szívek: ki munkaidejét, ki autóját, fejszét, fűrészét ajánlotta fel, hogy legyen annak, akinek nincs.

Ha a másik a testvérem, akkor nem tudom elviselni, hogy lényeges dolgokban segítséget szenvedjen. Az utca-szociális háló nálunk bevált, talán másutt is érdemes lenne megpróbálkozni vele. ■

Fotó: SYC

A minőség javítása és a szennyezettség csökkentése új módon.

A vállalkozás, mint értéktérmet és felelősségteljes kockázat.

A szegények tűzifa szükségleteire a közösség ad megoldást

CHIARA AKTUALITÁSA

A MEGSZENTELT ÉLET INTÉZMÉNYEI
ÉS AZ APOSTOLI ÉLET TÁRSASÁGAI
KONGREGÁCIÓJÁNAK PREFEKTUSA ÍR
ARRÓL, MIBEN ÁLL CHIARA LUBICH
AKTUALITÁSA AZ EGYHÁZ SZÁMÁRA.

Chiara Lubich az egység kariz-
májával ajándékozta meg az
Egyházat. Az egység az Egy-
ház lényegi jellemzői közé
tartozik, hiszen egy, szent,
katolikus és apostoli. Ennek elle-
nére jól ismerjük történelméből az
évszázadok során megélt gyötrel-
meket, melyek még inkább bizo-
nyítják, milyen alapvetően fontos
az Egyház egysége és ezzel egyi-
dejűleg az a képessége, hogy meg
tudja hallani és be tudja fogadni
az évszázadok folyamán az embe-
rek különbözőségéből fakadó igé-
nyeket. Rendkívül nagy jelentősége
van az egységnek, és tudjuk, hogy
lehetetlen megvalósítani és meg-
őrizni a magasságból érkező erő
nélkül. Nem véletlen, hogy Jézus,
Isten fia ezt kéri az Atyától (vö. Jn
17,20-21).

Chiarát Isten arra hívta meg, hogy új
utat járjon be, amely nem szerepel az
Egyház által korábban ismert utak
között. Chiara ezt „negyedik útnak”
hívja, mert más, mint egy szerzetesi

csalásban Istennek szentelt szüzes-
ség, más, mint a világban maradt és
Istennek szentelt élet, vagy a házasság.
Olyan útról van szó, melyet szüzek és
házasok, bármi legyen is a foglalkozá-
suk, együtt járnak be. Jellegzetességük,
hogy folyamatosan Jézus új parancsán
alapuló kapcsolatokra törekszenek:
„Szeressétek egymást, ahogy én szeret-
telek titeket.” (Jn 15,12)

Fotó: Robert Samson

Chiara Lubich Írországban 2004-ben.
Lent: João Braz de Aviz bíboros, cikkünk
szerzője

Az individuális lelkiség, mely az Istennel való egység alapja az Egyházban, mindig is pótolhatatlan lesz Krisztus követésében, de nem teljes, ha nem vezet el az „egység lelkiségébe”, amit az Egyház „közösségi lelkiségnek” nevez (vö. NMI 43-45). Ezt Boldog II. János Pál pápa egyetemes kritériumként határozta meg a harmadik évezredben élő férfiak és nők lelki képzettségével kapcsolatban.

Elmondhatjuk tehát, hogy Chiara Lubich útja, melyet korunkban az Úr tanítványaként bejárt, minden keresztény számára követendő út, hogy ma is felragyogtathassuk az Egyház arcát az emberek között. Manapság megfigyelhetjük, hogy

sok kultúrában elutasítják a korábban egyetemesnek elismert értékeket. Mi, az új évezredben élő emberek érezzük, milyen nehéz és bonyolult valódi kapcsolatokat építeni ebben a globalizált világban. A relativizmus és az individualizmus eluralkodása megakadályozza, hogy megtapasztaljuk az igazi boldogságot. Erre az új lelkiségre van szükség, az új evangélizáció ezen kifejeződésére, hogy meg tudjuk élni a II. Vatikáni Zsinat tanítását, és hogy Egyház legyünk.

Chiara Lubich fényt hagyott ránk, egy új eszközt (bár az evangéliumban mindig is jelen volt) ahhoz, hogy mindig építeni tudjuk az egység útját: Jézus kiáltását a ke-

reszten: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mk 15,34)

Jézus, szenvedésének legnagyobb fájdalmában minden emberrel azonosul és kinyilvánítja irántunk való legnagyobb szeretetét. Erre a kiáltásra – mielőtt életét adta keresztthalála által – nem érkezik válasz. A Szeretet kiált a Szeretethez és nem kap választ. De a belső sötétségben és magányban a hűséget választja irántunk és az Atya iránt, mert hisz abban, Akitől született. És az Atya feltámasztja. Ez a szeretet lehetővé teszi számunkra, hogy új látásmóddal és új odaadással éljük meg a közösséget az Egyházban.

João Braz de Aviz bíboros

Fotó: Ifj. Erhard Gyula

OÁZIS, AHOL AZ ISTENIT ÉRINTHETJÜK MEG

Hogyan látja a mostani elnök Chiara Lubichot, az alapítót?

Az elmúlt években több országban megfordultam, legutoljára Ausztráliában és Új-Zélandon. Amikor hazafelé tartottam, egy szemléletes kép rajzolódott ki előttem: Chiara családját olyanak láttam, mint egy testet, melynek karjait a gyermekei képezik, szerte az egész világon, és átölelik az emberiséget. Chiara álmának megvalósulását láttam ebben: „Karjaimban viszem Hozzád az egész világot.” A Mozgalom egyik kedvelt dala is így szól: „A Te hálód beborítja és felemeli az egész világot, s ez már nem álom, hanem látod.”

Mivel lehet ezt megmagyarázni? Eszembe jutott egy történet, még az első időkből. Tombolt a háború. Chiara egy légvédelmi pince nedves falának támaszkodva állt éppen Trentóban, amikor édesapja megkérdezte tőle: „Silvia (erre a névre keresztelték), mit akarsz csinálni az életben?” Három szóban válaszolt: „Vinni a Szeretetet.” Ezt ő maga mesélte el, miután megnézte Cavani Szent Ferencről szóló filmjét, mely arra indította, hogy visszatérjen az első inspirációkhoz: „Az evangéliumból az első mondat, ami megérintett – emlékezett vissza – ez volt: »Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.« És szerettünk, és szerettünk, aztán volt, aki válaszolt erre a szeretetre... és így a szeretet kölcsönössé vált.”

Ismerjük, ami ezután következik: váratlanul megtapasztalják a csodát, a Feltámadott jelenlétét, aki kilép a szent helyek bezártságából, hogy ott éljen a társadalom, a gyárak, a bíróságok, az egyetemek, az iskolák, a városnegyedek, a családok szívében, ahogy megígérte, amikor ketten vagy hárman összejönnek az ő nevében. Mindenütt az egység magvát hinti el. Mindent megújít.

Öt évvel Chiara halála után még inkább tudatára ébredünk, micsoda aktualitása és jelentősége van annak a próféciának, amit az emberiségre hagyott, és ráébredünk saját mérhetetlen felelősségünkre is, hogy felkínáljuk a világnak ezt az „oázist, ahol az istenit érinthetjük meg.”

Korszakalkotó változások, új kihívások időszakát éljük, és mindnyájan érzékeljük, milyen nagy szükségünk lenne arra, hogy belemerüljünk az istenibe, abba a magasztos szemlélődésbe, amelyben Chiara meglátta „a modern idők és minden idők nagy varázsát”. Ebből a fényből meríthetünk választ a felénk áradó ismeretlen kérdésekre. Abból a Szeretetből, mely világméretűvé tágítja elménket és szívünket, hogy mindenkivel teljességgel megoszthassuk a tragédiákat, a keresést és az eltévelyedést, hogy ledöntsük a falakat, megoldjuk a konfliktusokat és szívünkbe fogadva értéknek tekintsünk minden különbözőséget, amivel csak találkozunk.

S mivel így részesei lettünk Isten tervének, melyet az emberiségről alkotott, fel tudjuk ismerni „a fényből fakadó terveket” és meg tudjuk mutatni, hogy nem az ismeretlen felé haladunk. Ebben a fájdalmas vajúdásban ugyanis, ahol mindnyájan főszerepre kaptunk meghívást, ott rejlik egy terv, melyet fokozatosan kell megvalósítanunk: az új világ, az egyesült világ.

Maria Voce

Folytatják küldetését az emberiség szolgálatában

Mária szerepét betölteni

A szűzek! Nem egy emberrel jegyezték el magukat, hanem Istennel. Nem néhány gyermekük van, hanem sok: mind-azok, akiket az Úr útjukba vezetett. Jót tesznek velük, mint a természet szerinti anya, még annál is jobban; bátorítják őket, segítenek nekik, tanítják és támogatják őket, ha közelükben vannak, ha pedig távol, szüntelenül várnak rájuk; minden reményüket a szeretetbe vetik, amely természet-től sajátjuk, és imájukkal közbenjárnak értük az ő mindenható és mindenütt jelenlevő jegyesüknél.

Ha a szűz nem is ismeri a testi anyaságot, lelkileg mindig anya. Anyasága olyan messzire terjed, ameddig csak a társadalom szövetét valóban át tudja hatni Krisztus iránti személyes szeretetének jótékony hatásával.

Szűznek lenni azt jelenti, hogy egy embertömeg kellős közepén állva valaki az egyik kezével az égre mutat, a másikkal segít az élet megpróbáltatásait elviselni. Szűznek lenni azt jelenti – és ez nem szónoki kifejezés: Mária szerepét betölteni, mindenki édesanyját. Valóban, konkrétan, csendben, természetfelettien itt a földön, a magunk helyén. Mert ahogyan Jézus papjaiban maradt a földön, s általuk ajánlja fel magát, mint pap és egyszersemind áldozat, állandóan, titokzatos és isteni módon az egész emberiségért az Atyának – úgy Mária a szűzekben maradt idelent. Ők folytatják Mária küldetését: anyaságát, az emberiség szolgálatát és az áldozatban való együttműködését.

Forrás: Chiara Lubich: Ha tüzet gyűjtanánk
Új Város, 2007. 74-75. old.

MÁS MINT ÉN: EGY MÁSIK ÉN

Nemcsak a keresztények, hanem a nagy vallások szent könyveiben is megtalálható a felebarát iránti szeretet számos megfogalmazása, és a nem vallásos meggyőződésűek is fontosnak tartják a szeretet gyakorlását. Ha valóban komolyan vesszük ezt a gyakorlatozást, akkor anyai szívvel tudunk majd fordulni felebarátaink felé.

Ha mindenki előtt valóban kiüresítjük magunkat szeretetből, ha semmik vagyunk, akkor a Szentlélek irányítja a párbeszédet közöttünk fényével, és a testvér teljesen meg tud nyílni. Így megadja a lehetőséget, hogy befogadjuk azt, ami „élő” benne, természetfeletti értelemben élő – mondja Chiara –, ami *az isteni élet lángja a szívében*; vagy egyszerűen emberi értelemben élő, tehát *azoknak az értékeknek a kifejeződése, amelyeket Isten, amikor megteremtett, minden ember lelkébe elültetett*.

Chiara és az egész Mozgalom tapasztalata az, hogy ezen az „élő” ponton tudjuk – a szolgálat lelkületével – finoman elültetni az evangéliumi üzenet sajátosságait, amelyek bennünk élnek, és amelyek teljessé teszik azt, amiben már hisz a testvér. A másik sokszor csak erre vár, és ez aztán magával hozza a teljes igazságot.

Mozgalmunk néhány felelősét megkértem, hozzanak fel egy-két példát, amikor a különböző területeken megragadják ennek az életnek a szikráit. Csak néhányat idézek, de mind jelentős.

A különböző keresztény egyházak részéről például a metodista mozgalom alapítója, John Wesley azt mondja:

„Az Istenszeretet szükségszerű gyümölcse az ember-társ szeretete, minden emberi teremtmény szeretete; anélkül, hogy kizárnánk az ellenségeinket, vagy

azokat, akik bántalmaznak és üldöznek bennünket; ugyanaz a szeretet, mellyel önmagunkat és a saját lelkünket szeretjük.”

Az evangélikusok közül Walter és Hanna Hümmel, a Christusbruderschaft alapítói mondják: „A belső életünk akkor gazdagodik, ha testvérünknek aján-dékozunk azt, amit a szeretet művelt bennünk. Ha a másikért élünk, az nem elszegényít, hanem gazdaggá tesz minket.”

A nagy vallások tanítóinak írásaiban – amint tudjuk is – mindig megtaláljuk az aranyszabályt.

Az iszlámban egy hadith így szól: „Senki sem igazi hívő közületek, ha nem azt szeretné a testvérnek, amit önmagának.”

A hindu vallásban az egész imádás lényege jónak lenni és másokkal jót tenni. Aki az istenséget látja a szegényben, a gyengében és a betegben, valóságosan Istent imádja; ha valaki csak egyféleképpen néz Isten-re, imádása még csak kezdetleges. Aki egy szegényt szolgált és segített, és Istent látta benne anélkül, hogy a kasztjára, a hitére, a bőrszínére vagy valami másra gondolt volna, Isten elégedettebb vele, mint azzal, aki csak a templomokban látja Őt.

Etai Yamada buddhista szerzetes szívesen idézte Saicho nagymesternek, a tendai buddhizmus alapító-jának mottóját: „A szeretet-együttérzés csúcsa, ha el-

Jónak lenni és másokkal jót tenni: ez a hindu vallás lényegi eleme

Fotó: Michele Zanuzuchi

felejtjük önmagunkat és másokat szolgálunk.” Ezeket a szavakat II. János Pál pápa is idézte, amikor a nagy vallások képviselőivel találkozott 1981-ben Tokióban. Etai Yamada így bátorított minket: „Elmondhatjuk, hogy a Fokoláre Mozgalom 1200 év múltán életre váltja a mester szavait.”

És azok közül, akik nem tartják magukat vallásos meggyőződésűnek, feltétlenül meg kell említenünk Erich Fromm pszichológust és filozófust, aki azt írja, hogy a szeretetet gyakorlás közben lehet fejleszteni – a szeretet művészetéről beszél –, ahogy a zongorista is a zongorán gyakorol.

„A szeretet művészet? – írja. Akkor erőfeszítést és bölcsességet kér. [...] Az emberek nagy része úgy gondolja, hogy a szeretet azt jelenti, 'szeretetet kapni', mintsem, hogy szeretni; következésképpen számukra az a probléma, hogy hogyan szerettségük magukat, és hogyan legyenek szeretni valók [...]

Az első lépés, hogy meggyőzzék magukat, a szeretet művészet, ahogy az élet is művészet: ha tudni akarjuk, hogyan szeressünk, ugyanúgy kell tennünk, mintha bármilyen művészetet szeretnénk elsajátítani, mint

a zenét, a festészetet, vagy a gyógyászatot, a mérnök szakmát.”

Chiara segített megélnünk ezt (...): Mária anyaságára irányította tekintetünket, és mi mint Mű szeretnénk megélni ezt. Így ír:

Egy anya mindig befogad, mindig segít, mindig remél, mindent betakar. Egy anya mindent megbocsát a fiának, még akkor is, ha az bűnöző vagy terrorista. Egy anya szeretete nagyon hasonló Krisztus szeretetéhez, melyről Szent Pál beszél. Ha anyai szív él bennünk – pontosabban, ha elhatározzuk, hogy a legrendkívülbb Anya, Mária szíve éljen bennünk –, akkor mindig, minden körülmények között készek leszünk szeretni a többieket. Mindenkit szeretni fogunk, nemcsak a saját egyházunk tagjait, hanem a többi egyház tagjait is. Nemcsak a keresztényeket, hanem a muzulmánokat, a buddhistákat, a hindukat, a legkülönbözőbb vallásúakat is. A jóakarató embereket, minden embert, aki a földön él, mert Mária anyasága egyetemes, mint ahogy egyetemes volt a megváltás is.

Forrás: CN 2008. szeptember
Fordította: Fekete Mária

Megbocsátani és felejtetni

„Az vesse rá az első követ, aki büntelen közületek!” (Jn 8,7)

Miközben Jézus a templomban tanított, az írástudók és farizeusok egy asszonyt vezettek elé, akit házasságtörésen értek. „Mózes azt parancsolta a törvényben, hogy az ilyet meg kell kövezni. Hát te mit mondasz?” (Jn 8,5) – kérdezték tőle.

Így akartak csapdát állítani neki. Ha ugyanis Jézus a megkövezés ellen szól, úgy megvádolhatják, hogy szembeszegül a törvénnyel, amely szerint a népnek meg kell köveznie a bűnöst, és azoknak kell először követ vetniük rá, akik tetten érték. Ha viszont Jézus a halálbüntetés mellett dönt, szemére vethetik, hogy ez ellentétben áll azzal, amit Isten tanít a bűnösök iránti irgalmasságról.

Jézus teljes nyugalommal lehajolt és ujjával írni kezdett a földön, aztán fölegyenesedett és így szólt hozzájuk:

„Az vesse rá az első követ, aki büntelen közületek!”

Ennek hallatára azok egymás után mind eloldalogtak, kezdve a véneken. A Mester ekkor e szavakkal fordult az asszonyhoz: „Hova lettek? Senki sem ítélte el?” „Senki, Uram!” – felelte az asszony. „Én sem ítéllek el. Menj, de többé ne vétkezzél!” (Jn 8,10-11)

„Az vesse rá az első követ, aki büntelen közületek!”

Jézus válasza természetesen nem azt jelenti, hogy elnézi a bűnt, jelen esetben a házasságtörést. „Menj,

de többé ne vétkezzél!” – mondja. E szavak világosan megfogalmazzák, mi Isten parancsa.

Jézus egyszerűen csak a képmutatást akarja leleplezni, azokat, akik bíraskodnak testvéreik felett anélkül, hogy beismernék saját bűnösségüket. Így emeli ki a jól ismert mondást: „Ne ítéljete, hogy meg ne ítéljenek! Amilyen ítélettel ítélték, olyannal fognak megítélni titeket.” (Mt 7,1-2)

Jézus szavai azokra is vonatkoznak, akik könnyörtelenül megítélnék másokat, nem számolva azzal, hogy a vétkes esetleg meg is bánhatja bűnét. Viselkedése egyértelmű: Ő irgalmas azokhoz, akik hibát követnek el. Amikor a házasságtörő asszony vádlói egymás után távoztak, „ketten maradtak – mondja Szent Ágoston, Hippo püspöke – a nyomorúság és az irgalom.”¹

„Az vesse rá az első követ, aki büntelen közületek!”

Hogyan váltsuk életre ezt az ígét?

Bárki álljon is előttünk, emlékezzünk rá, hogy bűnösök vagyunk! Mindnyájan vétkeztünk, s még ha úgy tűnik is, hogy nem követtünk el súlyos hibát, figyelembe kell vennünk, hogy talán nem ismerjük elég jól embertársunk nehéz körülményeit, amelyek miatt ilyen mélyre süllyedt és távol került Istentől. Vajon mi hogy viselkedtünk volna hasonló helyzetben?

Mi is sokszor megszakítottuk a szeretetkapcsolatot, amely egyesít Istennel, és nem maradtunk meg a hűségben.

Illusztráció: Antonio Salmasso/CN

Mi hogyan viselkednénk?

Ha Jézus, az egyetlen ember, aki mentes a bűntől, nem vetett követ a házasságtörő asszonyra, akkor ezt mi sem tehetjük meg senkivel. Legyünk tehát irgalommal mindenki iránt, fékezzük meg indulatainkat, amelyek arra készítenének, hogy könyörtelenül ítélkezzünk mások felett! Tudnunk kell megbocsátani és felejteni. Ne maradjon szívünkben ítélkezés, szemrehányás csírájában sem, mert abból harag és gyűlölet fakadhat, készen arra, hogy eltávolítson testvéreinktől. Új szemmel tekintünk mindenkire!

Ha szeretet és irgalom lakik a szívünkben a bírálat és az ítélkezés helyett minden felebarátunk iránt, ezzel segítjük majd, hogy új életet kezdjen, és bátorítjuk az újrakezdésre is. ■

¹ Kommentár János evangéliumához, 33,5
Megjelent: *Új Város*, 1998. március

Fotó: CN

Azok az első idők

Hogyan emlékszel vissza több évtized távlatából a kezdetekre?

Az evangéliumot nem ismertem, jobban mondva ismertem és hallottam is róla a vasárnapi miséken, ahova eljártam, mert akkoriban inkább a könyvtárak vagy a sekrestyék polcain volt megtalálható, és a papok prédikáltak róla, de az emberek nem ismerték, legalábbis nálunk, Trento környékén. Aztán véletlenül találkoztam Chiarával, aki arról beszélt, hogy az evangéliumot nemcsak olvasni kell, hanem elsősorban megélni és tettek-ké váltani. Nagy újdonságot jelentett ez, mert amit Chiara megélt, nem tar-

Új út tárult fel 1943-ban a Fokoláre Mozgalom alapítója, Chiara Lubich előtt. Ezen az úton indult el vele elsőként a férfiak közül Marco Tecilla, aki most már több mint hatvan éve fokolárban él.

Marco és Chiara Brazíliában 1966-ban.

Recife volt az első város, ahol már létezett egy élő közösség, és itt nyílt meg a női, majd a férfi fokolár.

totta meg magának, hanem elmondta mindazoknak, akiket ismert. Ilyen módon már nem egymaga élte az ígét, hanem néhány emberrel együtt, és ennek az volt a gyümölcse, hogy közösséget alkottak, mert a megélt ige kapcsolatokat hoz létre. Chiara beszélt nekem Jézusról és arról, hogy Ő Palesztinában élt kétezer évvel ezelőtt, de ma is élnie kell, jelen kell lennie életünkben, az én életemben. Abban az időben autószerelő műhelyben dolgoztam más munkásokkal együtt, akik között néhányan részt vettek az akkori politikai harcokban. Nem kíméltem őket, amikor meg kellett védeni hitemet. Eszembe sem jutott, hogy mindezt szeretettel is tehetném, hogy láthatnám bennük Jézust. Szinte lehetetlennek tűnt, hogy abban, aki káromkodik, az Egyház és a papok ellen van, abban Jézust lássam. A Chiarával való élet döbbsített rá arra, hogy őket is szeretnem kell, őket is tisztelnem kell. Lassan-lassan tudtam csak megváltoztatni magatartásomat és tértem meg. Az életem alapjaiban vett új irányt.

Aztán kaptál egy levelet Chiarától, igaz?

Emlékszem pontosan, hogy ebben a levélben idézte a gazdag ifjú történetét: „Ha tökéletes akarsz lenni, add el amid van, az árát oszd szét a szegények között... Aztán gyere és kövess engem. (vö. Mt 19,21) Jézus is ezt ismétli neked Marco!” Ekkor azt éreztem, Jézus elhaladt mellettem és teljes világossággal értettem meg, hogy nekem is ezt mondja: „Gyere és kövess engem.” Egy csapásra világossá vált, hogy nekem szól a hívása.

Rögtön el is mondtam Chiarának, hogy kész vagyok követni Jézust azon az úton, melyet megnyitott, akkor is, ha nem tudtam azonnal elköltözni a családomtól, de egy évvel később elkezdtem ezt az új életet, és még mindig tanulom élni.

Tehát beléptél a fokolárba...

1948 novemberétől egyedül laktam egy kis szobában, amit maga Chiara talált nekem, hogy meg tudjam élni Jézus követését. Ebben az időben két fiatal fiú, akik a szomszédos kis városban laktak, megismerték a lelkeséget és elhatározták, hogy ők is fokolárba lépnek.

A ház mellett, ahol eddig éltem, rábukkantam egy fákamrára és egy kis épületre, amit igazából tyúkólnak használtak. Elhatároztam, hogy kibérlem, mivel a háború után nehéz volt albérletet találni a lebombázott házak, lakások miatt.

A takarítás, festés befejeztével 1949 júliusában elkezdtük közös életünket. Végre már nem egyedül voltam, hanem hárman tudtuk megtapasztalni a köztünk élő Jézus jelenlétének örömét, ami a fokolár.

Én akkor a helyi vasútnál dolgoztam, Aldo festőművész volt, de szobafestőként állt alkalmazásban, Carlo pedig éppen munkát keresett, és közben végezte a háztartási teendőket.

Közös életünk fényben és lelkesezésben eltelt első időszaka után felfedeztük, mennyire különbözőek vagyunk. Ez sokszor hevesen nyilvánult meg és egységünk, így az örömünk is alábbhagyott. Ekkor határozott és radikális döntést hoztunk: nem annyira a fokolárt, mint Jézust követjük, mindenekelőtt életének abban a pillanatában, amikor így kiáltott: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Pontosan ez adta meg az erőt ahhoz, hogy legyőzzük a nehézségeket, újból és újból felfedezzük a köztünk élő Jézus jelenlétének szépségét, fényét.

Említenél még egy számodra fontos mozzanatot az életedből?

A kicsi és hideg konyhában ültünk egy zöld színű, kerek asztalnál, amit ajándékba kaptunk, ahogy mi szoktuk mondani, a Gondviselés küldte. Félelem nélkül elmondtuk az igazságot egymásnak, mely szabadá tett, szabadá nyomorúságainktól, szabadá arra, hogy az isteni léttel gazdagodjunk. Elmondhatom, hogy abban a tyúkólnak Isten uralkodott, jelen volt köztünk, mert hagytuk, hogy szeretete elégessen minket, mint keresztbe tett fahasábokat. ■

Egészséges élet és vallásosság

Fotó: CN

Napjainkban a társadalom különböző rétegeiben megújult a természetfeletti iránti érdeklődés, ez alól az egészségügy sem kivétel. A vallások és társadalomtudományok kutatásai egybehangzóan állítják, hogy aki rendszeresen jár templomba, aki imádkozik vagy vallásos irodalmat olvas, egészségesebben él. Az ilyen ember ésszerűbben táplálkozik, nem viszi túlzásba az alkoholfogyasztást vagy a dohányzást, tehát jó kondícióban marad.

Kimutatták, hogy a klauzúrában élő nővéreknél még a magas vérnyomás szabályozásának a feltételei is kedvezőbbek.

Amerikában tizenötezer, különféle nemzetből származó emberen végeztek megfigyelést. Úgy találták, hogy negyven százalékkal jobbak a vérnyomási eredményei azoknak, akik különböző vallási rendezvények rendszeres látogatói, mint akik ilyen eltérése statisztikailag figyelemreméltó, egészség-

A teológus válaszol

Tonino Gandolfo

A sokat vitatott cölibátus

Többen úgy gondolják, hogy idejétmúlt a papi cölibátust. És Önnek mi a véleménye erről?

Szerintem jó volna újból felfedezni a hivatás mibenlétét. Amikor a II. Vatikáni Zsinat rávilágított a királyi papság lényegére, a keresztségünkben fakadó alapvető hivatásunkra hívta fel a figyelmet. Mindannyian arra vagyunk ugyanis hivatva, hogy Jézust „öltsük magunkra”, hogy elsajátítsuk az ő életstílusát. Tőlünk függ, mindannyiunktól, hogy mit él az egyház!

A házasság is, és a szüzességre szóló hivatás is ugyanannak a Krisztus iránti szeretetnek a megnyilvánulása és jele, bár különböző módon.

Mindaddig a latin rítusú katolikus egyház a papi szolgálatához szükséges radikális eltökéltség nagyobb biztosítékát látta abban, ha valaki a szüzi életet választja már pappá szentelése előtt. Azért beszélek előzetes választásról, mert nem „funkcionálisan” szükséges ez a szolgálathoz és nem is eszköze annak. A szüzi életformára vállalkozók önmagukban is hivatást kell, hogy érezzenek erre. Azt hiszem, a cölibátus ebben az értelemben nem idejétmúlt, ha valóban igazi hivatásnak tekintjük. Talán kevesebbet törődtek ennek a „gondozásával”, éppen azokban az években, amikor a hivatás válságának jelei kezdtek mutatkozni. Ha valaki jó ember volt, elegendőnek bizonyult már, hogy elindulhasson a papság útján: „Ez az illető a lelkek szolgálatára kívánja szentelni az életét, tehát meg fog tudni birkózni a cölibátussal járó nehézségekkel is.” Eppen csak az a „tehát” nem stimmel, erre soha nem szabadna építeni!

Az őszintén Istennek adott életre alapozva léphet valaki egyházi szolgálatba, melyre az egyház maga hívja meg, rendes körülmények között a püspök által. A latin rítusú katolikus egyház jelen helyzetében ezért kell segíteni és védeni a szüzesség választását, mint a szolgálati papság hitelt érdemlő megalapozását.

Fordította: Bartus Sándor

ügyi szempontból azonban elhanyagolható. E széles körben végzett kutatás eredménye mindenképpen azt erősíti meg, hogy az imádság gyakorlata segít megőrizni az egészséget, de legalábbis csökkenti a magas vérnyomás kialakulásának kockázatát.

A Berkeley Egyetem munkatársai még érdekesebb eredményre jutottak. Ötezer felnőttön végeztek huszonnyolc éven át megfigyeléseket, és azt állapították meg, hogy a halálozási arány a hetente egyszer vagy többször templomba járó férfiaknál huszonöt, a nőknél harmincöt százalékkal alacsonyabb. A vallás szertartásainak buzgó látogatói nagyobb hajlandóságot mutattak a dohányzás elhagyására, a testmozgásra, a társadalmi kapcsolatok ápolására és házasságuk megőrzésére.

Mindannyian tudjuk, hogy a stressznek milyen jelentős szerepe van a magas vérnyomás kialakulásában, és hogy mennyire döntő tényező a sok egyéb hatás mellett a pszichikai, idegrendszeri, pszichoszomatikus betegségek megjelenésében.

Ezeket a nyilvánvalóan fontos kutatási eredményeket még nem tekinthetjük teljes értékűeknek. Kétségtelen viszont, hogy napjainkban, amikor fokozott ingereknek vagyunk kitéve, a szerény és rendezett élet az egyik leghatásosabb védekezési mód.

Fordította: *Vizsolyi László*

A részemmé váltál

Amíg nem sikerül a szíveddel is szeretni...

Az egyik fokolarinóval, akivel évekig együtt laktam, nekem nagyon nehéz volt. Ügyesebb, kiválóbb volt, mint én. Nem lényegtelen, hanem számomra nagyon is fontos dologban: a szeretet, az eggyéválás képességében, mindennek a kifejezésében és megmutatásában is. Úgy éreztem, nap-nap után természetéből fakadóan érzékeltetni akarja velem, hogy kevesebb vagyok nála, nem vagyok képes arra, amire ő, életünk e lényegi pontja-in. És úgy láttam, másokkal is megismétlődött ez. Nem rosszindulatból tette, nem direkt módon, nem is tudatosan, csak ilyen volt.

Nehéz, kegyetlen helyzetben találtam magam, nem tudtam mit tehetnék. Persze tudtam, hogy szeretnem kell, irgalmasnak kell lennem, és a helyzet kulcsa nem nála van, hanem nálam. Sokszor voltam annak a határán, hogy szólok, ez így nem mehet tovább, de arra gondoltam mindig, hogy addig nem tisztességes önmagam előtt sem a „kifakadásom”, amíg nem vagyok képes őt elfogadni

így, amint van. Folytattam azt, hogy konkrét tettekkel és akarattal próbáltam szeretni. Olyan dolgokat főzni, amit szeret, olyan filmeket választani, amik neki tetszenek, úgy szólni, úgy hallgatni, stb. Számomra hosszú-hosszú idő telt el, amikor egyszer csak belül a szívem mélyén éreztem, hogy

továbbra is fájtak, de már az én fájdalmaim voltak. Nem kívülről törtek be hozzám, hanem bennem éltek, nem idegenekként, hanem az enyémeikként. Nagyot lélegeztem ekkor, felszabadultan, örömmel. Ő pedig hozzám fordult, és megkért, hogy mondjam el neki, hogyan látom őt, mi-
ben kellene neki változni,

mi-
ben tudna javítani, javulni.

Elmondtam mindent-mindent. De nem volt bántó. Úgy beszéltem, mintha magamról, magamhoz beszélnék, mert ő élő volt bennem, ottthon volt nálam, a részem volt, és én is az övé. Egyszerre volt neki fájdalmas és örömteli, de

sokkal erősebb élmény volt az öröm és az egység. Új mélységű és minőségű kapcsolat született akkor közöttünk. Azóta eltelt kb. húsz év. Időnként újra és újra megkérdezi tőlem ugyanezt. De olyan is van, amikor kérdés nélkül is elmondom vagy leírom neki, amit látok vagy érzek. És ő is így tesz velem. De ezek már mind az akkor megszületett valódi közösséget erősítik, tágtíjták és mélyítik. ■

BigFoto

megszületett, megérett bennem valami. Úgy tudnám megfogalmazni, hogy a társam, aki eddig rajtam kívül volt, majdnem idegen, de mindenképpen zavaró, most bensővé vált, belül-valóvá lett: szépségeivel és csúnyaságaival, gazdagságaival és hiányosságaival együtt. A szépségei és nagyszerűségei örömmel töltöttek el, mert az enyéme is voltak, mert most már bennem élt, részemmé vált. A hiányai

**BEKÖSZÖNT A TAVASZ, VÉGE A TÉLNEK
KÖSZÖNTJÜK A NÓKET MÁRCIUS 8-ÁN**

A legtöbb, amit mondani lehet

Éppen huszonöt éve lesz idén, hogy II. János Pál pápa megírta a *Mulieris Dignitatem* kezdetű apostoli levelet a nő méltóságáról és hivatásáról. Ebből idézünk egy rövid gondolatot:

„A nő méltóságát a szeretet rendje határozza meg, mely természete szerint az igazság és a szeretet rendje. A nő méltósága szorosan összefügg a szeretettel, amelyet nőiessége következtében kap, s ugyanakkor azzal a szeretettel is, amellyel ő maga viszonsszeret. Így nyer megerősítést az emberi személyre és a szeretetre vonatkozó igazság. Ami a személy igazságát illeti, még egyszer vissza kell térnünk a II. Vatikáni Zsinat tanításához: »Az ember az egyetlen teremtmény a földön, akit Isten önmagáért akart, s teljesen csak akkor találhat önmagára, ha őszintén elajándékozza magát.« Ez minden emberre érvényes mint Isten képére teremtett személyre, a férfira ugyanúgy, mint a nőre. Ez az ontológiai tétel utal a személy hivatásának erkölcsi dimenziójára. *A nő csak akkor találhatja meg önmagát, ha másnak ajándékozza a szeretetet.* Az asszonyt – ugyanúgy, mint a férfit – Isten már »kezdetből« fogva a szeretetnek e rendjében teremtette és »helyezte el«.”
MD 30

Fotó: Domenico Salmaso

Fotó: Tóth Pál (3)

Borkóstolás és vadászat

Az egyén, a környező világ és a közösség érzékeny egyensúlyát kell helyreállítanunk.

Nem erős oldalam a borkóstolás. Észreveszem a különbséget az édes és a száraz között, de ennél alig terjed tovább a tudományom. Hogy is van az, hogy mások fajtákat, pincéket, sőt évjáratokat is meg tudnak különböztetni egymástól, a bor

minőségéről nem is beszélve? A válasz nyilvánvalóan abban rejlik, hogy ők egész életükben ezzel foglalkoztak, megtanulták, én pedig nem. A mi családukbán vizet ittunk, és nem volt alkalmam megfigyelni, hogy az asztalnál ülők miként vélekedtek a hegy levéről. Az

ilyen tudományra az ember ugyanis nem úgy tesz szert, hogy a különböző borokat egyedül kóstolgatja, hanem társaságban teszi azt, és a többiek reakciójából tanulja meg maga is párosítani anyanyelvünk gazdag borászati szókincsét a szájában észlelt ízekkel.

Sajátos, egymásra hangolt összefüggés van az én szubjektív világom (a bor íze a számban), az objektív tárgyi világ (az adott fajta és évjárat a hordóban vagy a poharamban) és a társas világ (az asztal körül ülők) között. A külvilágot többnyire nem közvetlenül, hanem a hozám közel állók reakcióin keresztül ismerem meg. A megkülönböztető, ítéletalkotó képességem, a világról alkotott képem a többiektől függ, a szüleimtől, a test-

véreimtől, a tanáraitól, a barátaitól, és manapság azoktól a „testvéreimtől” is, akikkel a napi médiafogyasztás során találkozom. Az emberi társadalom működésének egy ősi képletéről van itt szó. Civilizálatlan eleink életében a vadászat közösségi esemény volt, amelynek sikere attól függött, hogy a résztvevők képesek voltak-e jól összehangolni egymással cselekvésüket. Egyszerre kellett a vadra és egymásra figyelni. Ebben a közös erőfeszítésben nemesedtek az olyan erények, mint az ügyesség és a bátorság. Fontos volt, hogy számíthassanak egymásra veszély esetén. Egyes afrikai törzsekben még ma is rituális szövetséget kötnek a vadászok, hogy nem futnak el, hanem egymás segítségére sietnek, ha meg-

Balra: Borkóstolás egy villányi pincében.

Jobbra: Családi sportnap Káposztásmegyeren.

Lent: Vaccorakészítés a Sophia Szakkollégiumban.

támadja őket egy ragadozó. Hol marad akkor az önállóságunk, az egyéniségünk? Az ember életében ennek is nagy szerepe van, hiszen éppen az különböztet meg bennünket minden más földi lénytől, hogy nem egyszerű lenyomatait vagyunk a természetnek vagy a társadalomnak, hanem egyedi, megismételhetetlen, saját öntudattal és lelkiismerettel rendelkező teremtmények. Kiemelkedő képességeink között azonban ott van az a tulajdonságunk is, hogy képesek vagyunk beleélni magunkat társaink gondolataiba és érzéseibe, előre látni, hogy mit fognak tenni egy adott helyzetben.

Az embernek néha támadhat olyan benyomása, hogy kijöhet a többiek nélkül is. A technika és a társadalmi szolgáltatások fejlődésével az egyes ember látszólag kevésbé van ráutalva a többiekre, sokkal inkább kiélheti személyes vágyait, megvalósíthatja terveit, egyre kevésbé függ a családjától vagy a közösségtől. Az a csalóka kép alakulhat ki, hogy kibújva a másokra fi-

gyelés igájából, a közösség diktálta lépéskényszerekből, teljesen szabadon száguldozhatunk. Nem kell a többiekkel vadászni menem, hozzájuk igazodnom, törzs előtt fogadkoznom, életemet a másik ügyetlensége miatt kockáztatnom, hiszen a szupermarketben vadhúst is kapok, amelyet csak akarok, és még elkészítenem sem kell, vár rám az exkluzív étterem.

Valójában csak arról van szó, hogy ma az együttműködés szükségessége az elemi szükségletek szintjéről egy másik, bizonyos értelemben kifinomultabb szintre került át, ahol az egymásra hangoltság hiánya nem azonnal és nem közvetle-

nül érezteti káros hatását. Az egyénieskedés, a széthúzás, a megosztottság hatásai, mint az elmagányosodás, az elszegényesedés, a környezet pusztulása olyan folyamatok, ahol nem érhető közvetlenül tetten az egyén felelőssége. Napjainkban azonban érzékelhető egy másik torzulás is. A külvilágra irányultságot feledő, egymásba zárkózó kapcsolatokra gondolok. Csak mi vagyunk fontosak, én és te, ahol vonzalmaink és érzelmeink univerzumában mozgunk. Olyan vadászat ez, amelyben nincs vad, nincs éhes törzs sem, amely zsákmányra vár. Nincs semmi, ami kapcsolatunknak rajtunk kívül értelmet adna. A vadászok között

akkor jó a viszony, ha képesek elejteni a vadat és jól tudják lakatni családjaikat. Akkor kérdőjeleződik meg közöttük valami, ha üres kézzel térnek haza.

Korunk válságjelenségei arra figyelmeztetnek, hogy újra fel kell fedeznünk elfelejtett virtusokat, fejlesztenünk kell közösségi együttműködési képességeinket. Az okosságban, ügyességben, szépségben a másikat leköröző egyén csalóka ideálja helyett a csapatjátékost, a közösen alkotni képes ember eszményét kell előtérbe helyeznünk, anélkül, hogy az egyéni teljesítményeket tagadnánk vagy felednénk, mert így vihetjük sikerre XXI. századi vadászatainkat. Hogy mik ezek? Elkezdem a sort, és az olvasó fantáziájára bízom, hogy folytassa. A nélkülözés felszámolása egy lakókörzetben; a pedagógusok, a szülők és a gyerekek összefogása egy iskolában a basáskodás megfékezésére...

Szekularizált világunkban újra teret nyerhet a kereszténység, ha az emberek megértik, hogy az evangélium tanítása lényegesen hozzájárulhat a szubjektív én, az objektív tárgyi világ és a társas kapcsolatok kultúránkban problémássá vált egyensúlyának helyreállításában. Hiszen Jézus éppen azt tanítja nekünk, hogy milyen a kapcsolata az Atyával. A társadalom ezt az újdonságot azonban nem annyira a hívók szavain, mint inkább az életén keresztül értheti meg. ■

Összehozni a nemzeteket

A Budapesti Nemzetközi Kórusverseny a nemzetközi kórusélet élvonalának rendszeres megmérettetése és a különböző szakmai szintet, zenei stílust képviselő énekkarok találkozója már hosszú évek óta. A résztvevő együttesek a gyermekkari, ifjúsági, kamara- és vegyeskari, valamint folklór-kategóriákban is indulhatnak. A verseny magas színvonalát biztosítja a hagyományosan nagyszabású nyitóhangverseny, és az a több mint félszáz együttes, akik a világ számtalan országából érkeznek, köztük Indonéziából vagy Venezuelából is. A találkozó mottója: „Az együtt éneklés összehozza a nemzeteket.” A szervezők célja, hogy lehetőséget biztosítsanak a világ kórusainak arra, hogy összemérjék tudásukat, megismerkedhessenek más népek énekeseivel, tanuljanak, ta-

pasztalatot cseréljenek. „Budapest művészeti és turisztikai adottságai tökéletes háttérrel nyújtja-

nak e cél eléréséhez” – írják beharangozójukban. 2013-ban nagy lendülettel indul a kórusverseny a Művészetek Palotájában. A Hollerung Gábor vezette Budafoki Dohnányi Zenekar kiváló magyar énekkarokkal szövetkezve Orbán György és Gyöngyösi Levente egy-egy nagyszabású oratórikus művét szólaltatja meg. Orbán „zsoltár-oratóriuma” az utóbbi évtizedek egyik legnagyszerűbb alkotásának számít. Gyöngyösi, amikor kompozícióját felépítette – kevesen vállalkoznának manapság ilyenre – Beethoven IX. szimfóniáját tekintette mintának. További érdekesség, hogy a nívós kó-

rusverseny ezúttal a Budapesti Tavasz Fesztivál keretei között kerül megrendezésre, mely megalapítása óta Magyarország legnagyobb kulturális fesztiválja. Március végén minden évben a magyar főváros kb. hatvan helyszínén több mint kettőszáz esemény kapcsolódik a programhoz. A fesztivál kínálatában a komoly- és könnyűzenei koncertek mellett helyet kapnak színházi előadások, filmvetítések, szabadtéri programok és más fesztivál jellegű események. Így most a hagyományosan négy napig tartó Budapesti Nemzetközi Kórusverseny is, mely március 24-én este veszi kezdetét. ■

Pi élete

Nem túlzás leírni, hogy napjaink talán legnépszerűbb könyve – nem kis részben Ang Lee Oscar-díjas filmjének köszönhetően – a *Pi élete*. Írója Yann Martel, aki Spanyolországban látta meg a napvilágot és gyermekkorát a világ különböző pontjain töltötte, mivel édesapja diplomataként dolgozott. Martel egy csapásra világhírű lett a *Pi életével* 2001-ben. Művét számtalan nyelvre lefordították, Magyarországon is kiadták és most az Európa Könyvkiadó újra megjelenteti. A regény főhőse, Pi Patel különös fiú. Tizenhat évesen elhátározza, hogy nemcsak hindu akar lenni, hanem keresztény és muszlim vallású is. Egy állatkertben lakik Indiában, ami azonban nem jövedelmező – a család úgy dönt, hogy eladja az állományt és átköltözik Kanadába. Hajójuk viszont a Csendes-óceán közepén elsüllyed. Az egyetlen túlélő Pi és néhány állat, köztük egy bengáli tigris. Kezdetét veszi Pi több mint kétszáz napos hányódása a végtelen vizeken. Vajon mire

lesz szükség ahhoz, hogy egy kamasz fiú és egy hatalmas tigris kialakítson valami-féle kapcsolatot? Milyen kalandok, milyen élmények várnak rájuk?

Az Amerikában működő Katolikus Hírügynökség kiemeli, hogy bár a *Pi élete* vallásilag logikátlan és relativista, mégis elgondolkodtató és képzeletgazdag történet a hit természetéről és erejéről, így felnőtteknek is ajánlott olvasmány.

Az Argo-akció

1979-et írunk. Iráni lázadók forradalmi hangulatban az utcákra özönlenek és megostromolják az Egyesült Államok teheráni követségét, ahol túsul ejtik az ott dolgozó amerikai diplomatákat. Hat embernek sikerül elrejtőznie, de nincs sok idejük, fegyveresek járnak a nyomukban. Eközben Amerikában a tapasztalt CIA-ügynököt, Tony Mendezt jelölik ki a feladatra, hogy szervezze meg a hat bujkáló szöktetését Iránból. Mendez rendkívül kockázatos tervvel áll elő: ál-hollywoodi stábot szervez maga köré, majd Teheránba megy. Ott önmagát az *Argo* című film producerének adja ki, bujkáló honfitársait pedig a stáb tagjainak állítja be, hogy megkíséreljék az országból való kijutást... A tavalyi év legsikeresebb filmje, mely elsősorban az izgalmas és kőkemény történelmi filmek kedvelőinek ajánlott, március 27-től lesz kapható DVD-n a hazai boltokban.

Óz, a hatalmas

Ki ne ismerné L. Frank Baum nagysikerű művét, az *Óz, a nagy varázslót*? A regényt több művész is megfilmesítette, a legismertebb mind közül az 1939-es változat, melyben Judy Garland alakította Dorothyt és ahol egy életre megtanulhattuk, hogy „Mindenütt jó, de legjobb otthon!” 2013 márciusában visszatér a filmszínházak vásznaira a legendás birodalom. Oscar Diggs, a kisstílusú cirkuszi bűvész távozik a porlepte Kansasból az izgalmas Óz birodalmába és ezzel úgy tűnik, megütötte a főnyereményt: hírnév és gazdagság vár rá. Ám addig gondolja csak így, amíg nem találkozik a három boszorkánnyal, akik egyáltalán nem biztosak abban, hogy ő lenne a várva várt varázsló... Több filmkritikus félelmét fejezte ki amiatt, hogy az előzeteseket látva a film nem lesz több egyszerű effektparádénál. Sikerül-e átmenteni L. Frank Baum varázslatos művének hangulatát? Kiderül a mozikban.

Schindler listája

Felújított képpel, kiegészítő extrákkal jelenik meg Blu-Ray lemezen a XX. század egyik legismertebb alkotása márciusban. Az Universal filmstúdió tavaly újította fel a *Schindler listáját*. A film egy vérbeli üzletemberről, Oskar Schindlerről szól, aki a nácizmus előretörésében vállalkozásának és lehetőségeinek kiteljesedését látja. Gyárai egyre több megrendelést kapnak és lehetősége van arra is, hogy krakkói gyárában munkabér fizetése nélkül alkalmazza zsidók százait. Schindler azonban szembesül a ténnyel, hogy a rendszer, amelyet kiszolgál, ártatlanokat küld a halálba. Rádöbben, hogy hatalom van a kezében: emberi sorsokról dönthet, élet és halál ura. Ha sikerül elhíttatnia, hogy továbbra is szüksége van a nála dolgozók munkájára, elérheti, hogy az alkalmazottak életben maradjanak.

Mi magunk

Mi magunk címmel nyílik meg Kovács Gábor fotókiállítása Budapesten, a Loyola Caféban március 8-án, 18.00 órakor. A fiatal fotográfus három éve gyűjti a képeket egész hónap során megtekinthető kiállításához. Képeivel minden esetben mélyebb értelmet keres és leginkább az autonóm riport határozza meg alkotásait. Erről így vall ő maga: „Az autonóm riport egy elvont terület; a riportfotón belül egy létező törekvés, amely nem valamely történés valóságszerű képét próbálja esetlegesen visszaadni, hanem abból építkezik. Inkább egy meglévő szubjektív

képet vagy képi víziót jelenít meg, azokat az összefüggéseket keresve, ahol a leképezés során ezek előjöhetnek. A képeken különböző emberi vágyak fogalmazódnak meg, melyek mindannyiunkban jelen vannak, hiszen az életünk során sokszor keresünk valamit, vagy kerülünk választási helyzetek elé. Keressük valamilyen úton-módon a természetfelettit, Istent; megéljük kapcsolatainkat, társkapcsolatunkat, magányunkat, döntéseinket, útjainkat, amiket választunk. Ezekre igyekszik az anyag példát mutatni, képekben is.” A kiállítás pontos helyszíne: 1085 Budapest, Horánszky u. 20.

A GYERTYÁK TITKA

A színház zsúfolásig megtelt. Odüsszeusz, a bűvész kirakta fekete bársonyasztalára a kártyákat, a cilindert, a nyulat, a galambot, néhány színes szalagot és egy fényes gyertyatartót három nagy gyertyával, hogy megvilágítsák a mutatványt.

Aztán elkezdte egymás után meggyújtani őket. Az első gyertya, Luca, azonnal meggyulladt, ahogy Petra is, de a harmadik gyertya, Miléna, túlságosan hiú és önző volt. Ahogy meglátta, hogy a tűz lassan elemészti társait, ő semmiképpen sem akart meggyulladni. A bűvész hasztalan dobálta el a körmére égett gyufákat, nem bírta meggyújtani. Aztán Petra is érezte, milyen gyors iramban emészti el a tűz, ezért ő is inkább kialudt. Luca egyedül lobogott tovább, boldogság töltötte el, hogy segítőtársa lehet a bűvésznek az anyukák, apukák és gyerekek szórakoztatásában.

A teremben olyan csend uralkodott, hogy a gyertyák suttogását is lehetett hallani. Miléna felfuvalkodottan kérdezgette a többieket: „Nem látjátok, hogy a tűz elpusztít benneteket? Mi marad belőletek? Én teljesen ép és egész vagyok, mindenki megcsodálhatja szépségemet és tündöklő színemet! Majd meglátjátok, micsoda tapsot fogok kapni.”

Petrának sajgott a szíve, hogy ő már nem lehet soha többé ép és egész gyertya: „Meglátjátok, hogy újra tökéletes leszek, szebb, mint valaha. Hallottam egy szépségszalonnáról, ami csodákra képes.”

Luca már majdnem teljesen leégett, annyi ereje sem volt, hogy végighallgassa a másik kettőt, de boldogan lobogott. Ekkor a galamb felkapta és felrepült vele, hogy utolsó lángjaival meggyújtsa a terem és a színpad fényeit. Mikor az utolsót is meggyújtotta, Lucából semmi sem maradt. A mutatvány óriási, szűnni nem akaró tapssal zárult. Petra és Miléna hajlongtak a taps alatt. Petra szégyenében elvörösödött, hogy nem maradt teljesen ép, Miléna pedig biztos volt benne, hogy a siker csak neki szól, hiszen gyönyörű, teljesen ép és sudár gyertya; ám Odüsszeusz figyelemre sem méltatta szépségét, hanem fogta és egy mozdulattal kidobta a szemétkébe az összegyűrt papírok, almacsutkák és haszontalan holmik közé: „Nem vagy te jó semmire, ronda gyertya – mondta. – A másik talán még meggyulladhat, megtartom a következő mutatványhoz!”

A teremben csend honolt és mindenki hálás szívvel gondolt Lucára.

Fordította: Bernáth Mária

Mindent szeretetből

Amikor elolvastam az élet ígét, az maradt meg bennem, hogy „a szeretet minden keresztény életprogramja, cselekvésének alaptörvénye, viselkedésének megkülönböztető jegye.” Azt gondoltam, minden pillanatot Istennek szentelek, és bármit teszek, szeretettel teszem. Nem volt otthon senki, így hangosan mondogattam is: szeretettel mosogatok, szeretettel hajtogatok össze a mosott ruhát, szeretettel locsolom a virágokat... látszott is rajtuk! Aztán egyik nap elhatároztam, hogy iskolai mise után gyorsan bevásárolok, hogy időben tudjak ebédet főzni. Az egyik kislányért azonban nem jött az anyukája, így el kellett kísérem két utcányira, az ellenkező irányba. Ez az ici-pici 1%. Úton a buszmegálló felé találkoztam egy ismerőssel, aki ajándékokat ajánlott fel az iskolai csoportomnak. A következő sarkon felvett egy kollégám,

akivel fontos időpontot tudtam megbeszélni. Amikor kiszálltam az autójából, már megbeszélés nélkül egy másik kollégám várt, aki elröpített az üzletig, ahova bevásárolni indultam. Ilyen gyorsan érkezett a százszoros.

C. Á.

Nem vettem szemére

Januárban az Élet ígéje az irgalmasságról szólt. Van egy munkatársam, aki szerintem és munkatársaim szerint is bomlasztja a munkahelyi közösséget. Sokan haragszanak rá. Nehéz vele beszélnem, szeretnem. Talán már elnehezíti a szívemet az előítélet, a sok-sok rossz vélemény és tapasztalat. Arra is gondoltam, hogy akár egy hamis indokkal is, a kirúgását elő lehetne idézni. Buszvezetőként dolgozunk és épp együtt voltunk beosztva, más-más járaton, egyszerre indultunk, de észrevettem, hogy ő kettő perccel előbb indult el a menet-

rendben meghirdetettnél. Ez nagyon sok idő. Ilyenért már egyik munkatársam írásbeli figyelmeztetést és pénzbüntetést kapott. „Felcsillant” a lehetőség, hogy most feljelentsem kollégámat és rossz színben tűnjön fel a főnökeink és a munkatársi közösség előtt. E gondolatok közepette a busszal elhaladtam egy megálló mellett és azt sem vettem észre, hogy várta-e valaki a buszt, az én járatomat. Nagyon elszégyelltem magam Isten előtt, és most hirtelen atyai irgalmára szorultam, hogy ne legyen otthagyt utasom. Nehéz volt belátni, hogy én is hibáztam, és nem kívánhatom más „halálát”. Ezt a történetet megosztottam azzal a kollégámmal, aki már kapott büntetést, igyekeztem az irgalmasságot és a megbocsátást kihangsúlyozni. Nagyon örültem, amikor ő is megerősítette az irgalmasság fontosságát, és így talán benne is oldódott a kapott büntetés miatti neheztelés. Ekkor sikerült lemondani korábbi tervemről, még akkor is, ha látszólag a közösség iránti jó szándék vezetett volna. Néhány nappal később személyesen is összefutottam a „rossz szándékú” kollégámmal. Megint mondta és csak mondta a negatív véleményeit, de emlékeztem az irgalom fontosságára, az Ígére. Igyekeztem befogadni őt, és véleményemet is elmondani, de figyelve az irgalmas Atyára. Arra éreztem indítást, hogy ezt a tapasztalt hibát és mulasztást se vessem szemére munkatársamnak. Most már van alap a kapcsolatunk építésére.

H. I..

Tisztelt Olvasónk!

Az Új Város Alapítvány, mint közhasznú szervezet 2013-ban is gyűjti az 1%-os felajánlásokat.

Adószámunk: 18041930-1-42

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik 2012. évi személyi jövedelemadójuk 1%-ának felajánlásával hozzájárultak rendezvényeink és működési költségeink finanszírozásához.

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztas@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Papp Katalin

Mostani számunk munkatársa:

Bakacsi Viktória

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2013-ra: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

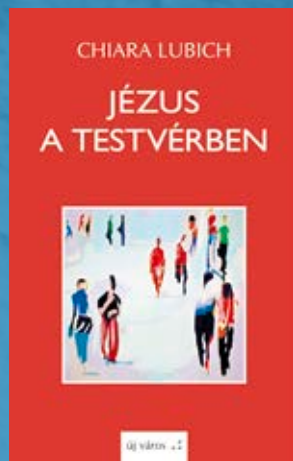
A címlapon Chiara Lubich.
A Fokoláre Mozgalom őt
éve elhunyt alapítójára
emlékezünk a 10-12. oldalon.

Fotó: Michele Zanzucchi

62 oldal – 1000 Ft

98 oldal – 1500 Ft

tavaszi könyvvásár

206 oldal – 2500 Ft

108 oldal – 1200 Ft

96 oldal – 1500 Ft

A könyvek megvásárolhatóak az Új Város szerkesztőségében (1088 Budapest, Rákóczi út 29.) hétfőtől péntekig 10 és 15 óra között, valamint megrendelhetők az **ujvaros.konyv@fokolare.hu** címen. Megrendelését postafordultával teljesítjük, postaköltség felszámításával.

Részletes katalógus:
www.ujvaros.eu/konyv

